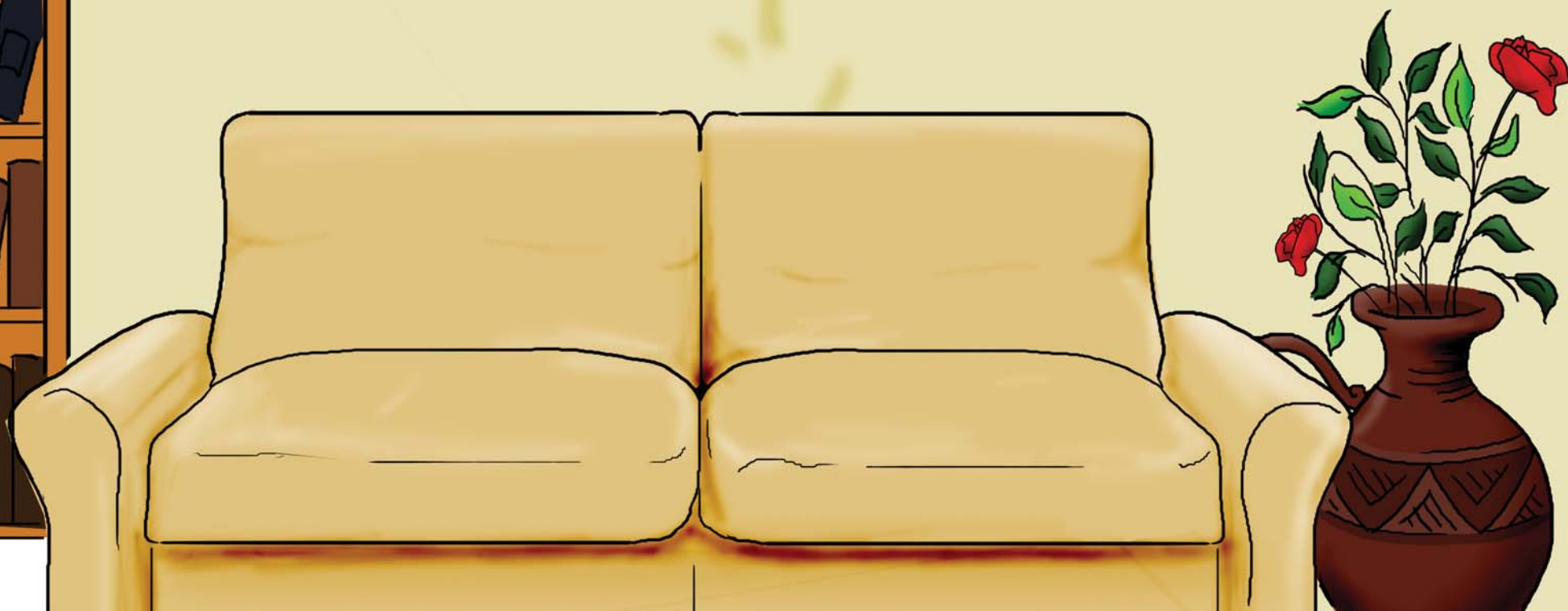
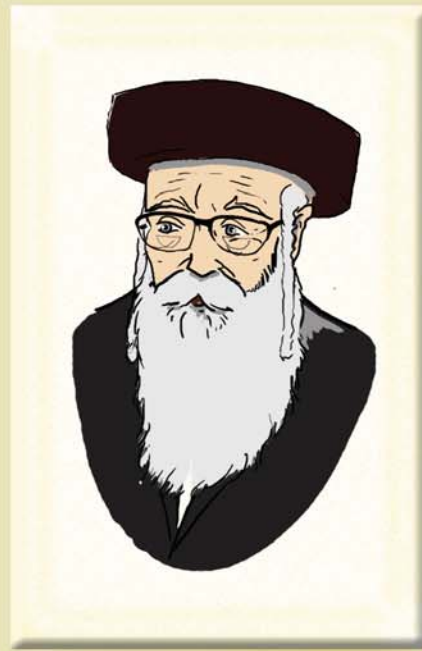

בְּאוֹתוֹ יוֹם, הָיָה מְעַנְדֵי הָרֵאשׁוֹן
לְהַגִּיעַ הַבֵּיתָה. הוּא נִכְנֵס בְּשֶׁקֶט,
כִּי־י שְׂאֵמָא לֹא תָשִׁים לֵב. "אֲנִי רוֹצֶה
לְהַפְתִּיעַ אֶת אִמָּא", אָמַר בְּלִבּוֹ,
"אֲבָל אֵיפֹה הִיא? הִיא לֹא בְּסֵלוֹן,
וְגַם לֹא בְּמִטְבָּח. אֵיפֹה אִמָּא??"

פְּתֹאֹם שָׁמַע אֶת קוֹלָהּ שֶׁל אִמָּא
בְּחֵדֶר הַהוֹרִים: "זֶהוּ יוֹם מְאֹד
חָשׁוּב וּמִיָּחָד!" אָמְרָה אִמָּא.
"נְכוּן! אִז מַה נַּעֲשֶׂה?"
נִשְׁמַע גַּם קוֹלוֹ שֶׁל
אָבֹא. לְאַחַר כֵּמָה

שְׁנִיּוֹת שֶׁל שְׁקֵט שָׁמַע מְעַנְדֵי אֶת אָבֹא מְסַכֵּם אֶת הַשִּׁיחָה, וְאוֹמֵר:
"חֲתִיבִים לְהִתְכוּנֵן. טוֹב, נִמְשִׁיךְ לְדַבֵּר בְּלִילָה."

הַדֵּלֶת נִפְתְּחָה וְאָבֹא יֵצֵא מִהַחֲדָר, מְמַהֵר לַחֲזֹר לַעֲבוּדָה. אִמָּא הִצִּיצָה
בְּשִׁעוֹן: "כָּבֹר כָּל כּוֹף מְאַחֵר!" הִרְהָרָה בְּקוֹל, "אֵיפֹה מְעַנְדְּלִי שְׁלִי?"

"אָנִי כָּאן...!"
צָחַק מְעַנְדִּי וְרָץ לַחֲבִיק אֶת
אִמָּא. "עֲשִׂיתִי לָךְ הַפְתָּעָה!"
אָמַר בְּחִינּוּף. אִמָּא נִשְׁקָה אֶת
מְעַנְדִּי בְּלֶחִי, וְשִׂאֲלָה בְּחִבָּה:
"נוֹ, אֵיךְ הָיָה הַיּוֹם בְּגֵן?"

